

Arrest

nr. 149 292 van 8 juli 2015
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 6 mei 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Uit een Eurodac verslag blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekster werden afgenomen in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-staten op 23 april 2015 te Torino in Italië.

1.3. Verzoekster wordt in het kader van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening) gehoord op 13 mei 2015 en 5 juni 2013.

1.4. Op 8 juni 2013 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden op basis van artikel 13, lid 1 van de Dublin III-verordening. Daar de Italiaanse overheden niet antwoorden binnen de gestelde termijn, voorzien in artikel 28, lid 3 van de Dublin III-verordening, wordt Italië verantwoordelijk voor de asielaanvraag van verzoekster. De Italiaanse overheden worden hiervan op 30 juni 2015 op de hoogte gebracht (zgn. tacit-agreement).

1.5. Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : H.I.(...)

voornaam : K.(...)

(...)

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 05.05.2015 is toegekomen in België. Eén dag later, op 06.05.2015, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Somalië te bezitten en geboren te zijn te Afgoye op 18.05.1994.

Uit het Eurodacverslag van 06.05.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene in het kader van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten op 23.04.2015 te Torino, Italië, werden genomen.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 13.05.2015 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is en dat zij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat haar vingerafdrukken wel genomen werden door de Italiaanse autoriteiten te Torino maar dat ze er geen asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 01.03.2015 vanuit Somalië per auto illegaal naar Ethiopië reisde waar ze op 25.03.2015 zou zijn aangekomen en waar ze in Adis Abeba verbleven zou hebben. Vanuit Ethiopië zou betrokkene vervolgens per auto naar Soedan gereisd zijn waar ze op 30.03.2015 zou zijn aangekomen en in Khartoum verbleven zou hebben. Vanuit Khartoum zou betrokkene vervolgens per auto naar Libië gereisd zijn waar ze van 15.04.2015 tot 22.04.2015 in Tripoli verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene per boot uit Libië vertrokken zijn en naar Italië gereisd zijn waar ze op 25.04.2015 zou zijn aangekomen en waar ze door de Italiaanse autoriteiten werd onderschept en haar vingerafdrukken genomen werden. Betrokkene verklaarde dat ze Italië na twee dagen per trein verliet en naar Frankrijk reisde waar ze op 29.04.2015 zou zijn aangekomen en waar ze tot 05.05.2015 in een onbekende stad verbleven zou hebben. Vervolgens zou betrokkene vanuit Frankrijk per trein naar België gereisd zijn waar ze op 05.05.2015 zou zijn aangekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 06.05.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene te Torino, Italië genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen van het grondgebied van de Dublin-Staten en rekening houdende met het gegeven dat betrokkene in België het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) een spoedig antwoord gevraagd op het overnameverzoek dat op 08.06.2015 aan de bevoegde Italiaanse werd overgemaakt op basis van art. 13.1 van de Dublin-III-Verordening. Artikel 28(3) van de Dublin-III-Verordening stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. De Italiaanse autoriteiten werden hiervan op 30.06.2015 door middel van een Tacit-Agreement van op de hoogte gesteld werden.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene moet kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.

Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachtten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen echter los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië en men hier aangaande niet kan stellen dat deze dramatische gebeurtenissen een schending van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie inhoudt door de Italiaanse autoriteiten.

Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat ze haar asielaanvraag in België behandeld wil zien worden en dat de autoriteiten in Italië haar bij haar aankomst gezegd zouden hebben dat het land moest verlaten en elders asiel gaan vragen en dat de Italiaanse autoriteiten haar niet op een menselijke manier behandeld zou hebben en ze daarom niet terug wil naar Italië (DVZ, vraag 36). Tijdens een bijkomend gehoor op 05.06.2015 werd aan betrokkene

gevraagd wat ze tijdens haar initiële gehoor bedoelde met haar verklaring dat de Italiaanse autoriteiten haar niet op een menselijke manier behandeld zouden hebben. Betrokkene verklaarde daarop dat ze samen met nog tien andere personen in een busje gezet werd en naar een politiestation gebracht werd en dat haar vingerafdrukken onder geweld door de politie werden afgenomen en dat er een stroomstootwapen gebruikt zou zijn en dat er gezegd werd dat de vingerafdrukken omwille van haar veiligheid genomen werden. Betrokkene verklaarde dat ze vervolgens door de politie op straat werd gezet en dat de politie haar verteld zou hebben dat ze zelf moest uitzoeken waar ze heen zou gaan en dat ze geen opvangplaats kreeg (bijkomend gehoor, 05.06.2015).

Met betrekking tot de verklaring dat haar vingerafdrukken onder geweld door de politie werden afgenomen, dient te worden opgemerkt dat art. 18 van de Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 stelt dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 4, in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar, en onder art. 8, in casu elke vreemdeling van vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden, van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000 vallen, verplicht zijn hun vingerafdrukken te laten nemen. Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 4 en art. 8 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 4 en art. 8 van Verordening (EG) nr 2725/2000 van de Raad van 11.12.2000. Dat betrokkene derhalve verplicht of gedwongen werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat haar vingerafdrukken onder geweld werden afgenomen door de politie en dat er een stroomstootwapen gebruikt zou zijn, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat de politie met geweld haar vingerafdrukken zou hebben genomen en dat er een stroomstootwapen gebruikt werd. Bovendien heeft betrokkene hier in haar initiële gehoor van 13.05.2015 geen melding van gemaakt heeft, hetgeen men gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker kan verwachten. Zeker indien men tijdens een bijkomend gehoor dergelijke concrete feiten aanhaalt en niet tijdens het initiële gehoor van 13.05.2015. Bovendien maakt betrokkene niet aannemelijk dat als de Italiaanse autoriteiten al gebruik gemaakt zouden hebben van dwang of geweld, dat het door de Italiaanse autoriteiten aangewende en gebruikte geweld zonder meer buitensporig van aard geweest zou zijn of dat de Italiaanse politie op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat ze vervolgens op straat werd gezet en dat ze moest uitzoeken waar ze heen zou gaan en dat ze geen opvangplaats kreeg in Italië, dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat ze in Italië geen asiel heeft aangevraagd. Het blijft de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat zij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. De verklaring van betrokkene dat zij in Italië geen asiel vroeg, toont echter niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermeldde richtlijn waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van

betrokkene naar Italië ((Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, January 2015, last update 28.05.2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden.

Uit een grondige analyse van deze toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties blijkt niet dat personen die na hun aankomst in Italië geen asiel hebben aangevraagd en na hun aankomst in Italië verder trokken naar een andere Lid-Staat, na hun overdracht onder de Dublin-III-Verordening, niet de mogelijkheid zouden hebben om asiel aan te vragen na hun aankomst. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat zij niet zouden kunnen genieten van opvang zoals bepaald in de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor "Dublin-returnees" eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet.

Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische

migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers.

Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 voor de opvang van asielzoekers zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden.

Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als gehuwde vrouw, geboren in 1994 en die geen kinderen heeft en

zelfstandig uit Somalië is vertrokken terwijl haar man daar is achtergebleven, niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet.

Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Op basis van de verklaringen van de betrokkene, met name dat en de elementen van het dossier kan er niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Niettegenstaande dat betrokkene als meerderjarige vrouwelijke asielzoekster zonder kinderen beschouwd dient te worden als kwetsbaar, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet beschouwd kan worden als nood hebbende aan specifieke noden of als extreem kwetsbaar, zoals dit wel het geval is voor gezinnen of alleenstaanden met kinderen en kan er uit de beschikbare rapporten niet opgemaakt worden dat men als alleenstaande vrouw zonder kinderen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië wordt overgedragen nadat ze in Italië was aangekomen en Italië verliet zonder er asiel aan te vragen, geen aanspraak kan maken op opvang in het kader van een asielprocedure.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat opvang voorzien kan worden.

Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of

vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft.

Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevraagd asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men als alleenstaande vrouw geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens haar gehoor op de DVZ van 13.05.2015 verklaarde dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 13.05.2015 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij precies in België asiel wil vragen. Betrokkene verklaarde dat er geen specifieke reden is en dat België de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene of haar smokkelaar in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen of zou moeten vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door betrokkene of haar smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 13.05.2015 dat zij last heeft van tandpijn. In het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat ze last heeft van tandpijn, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 13§1 en art. 28§3 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar zij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen en waar zij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie (4)."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het

prima facie karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekster onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, §28.)

Verder dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielpprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekster, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Italië.

3.3.2.3. De kern van verzoeksters betoog is dat er tekortkomingen zijn en dat er een tekort aan opvangplaatsen is in Italië. Zij verwijst hiervoor naar de rapporten van UNHCR en AIDA, waarnaar in de

bestreden beslissing wordt verwezen. Verzoekster verwijst eveneens naar twee schorsingsarresten van de Raad. Verzoekster stelt uitdrukkelijk te hebben verklaard dat haar geen opvang werd toebedeeld, dat zij geen asiel heeft aangevraagd en dat zij met geweld werd benaderd. Zij meent dat haar verklaringen overeenstemmen met informatie in de Elena Weekly Legal Update van 27 maart 2015 dat een samenvatting is van rapport van Maria de Donata en Daniela Di Rado, "*National Country Report: Italy*" van januari 2015 opgesteld in het kader van project "*Asylum Information Database*" (hierna: AIDA-rapport) waar naar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing. Volgens verzoekster wordt de informatie selectief gelezen en begrijpt zij niet waarom niet wordt verwezen naar de schorsingsarresten van de Raad en het arrest Tarakhel van het EHRM. Het feit dat UNHCR nog niet heeft opgeroepen tot een stopzetting van Dublinoverdrachten doet daaraan geen afbreuk. Verzoekster besluit dat de voorgelegde persoonlijke elementen onvoldoende werden weerlegd en dat haar ervaringen in Italië oprecht zijn. Er kan niet worden ontkend dat Italië een probleem heeft, waardoor zij geen informatie ontvangt, zij geen kans krijgt om asiel aan te vragen, en zij niet wordt begeleid daar zij haar plan moet trekken en op straat wordt gezet, zoals ze reeds eerder heeft verklaard. Zij meent dan ook dat een terugkeer naar Italië een onmenselijke behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.4. Verzoekster betoogt dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van tekortkomingen in de asielprocedure, de opvang en behandeling van asielzoekers.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Bijgevolg gaat de Raad na of verzoekster aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoekster en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië. Het meest recente rapport is het voormelde AIDA-rapport van januari en de recente korte verslagen van AIDA, "*Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries*" van 30 april 2015, en van UNHCR, "*Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea*", van 6 mei 2015.

De gemachtigde besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*).

De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdracht van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36). Verzoekster betoogt enkel dat er

tekortkomingen zijn, maar toont geheel niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Evenmin komt uit de lezing van de verschillende rapporten in het administratief dossier en de door verzoekster voorgelegde stukken *prima facie* een onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië naar voren. De verwijzing van verzoekster naar artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening is dan ook niet dienstig.

Uit de bestreden beslissing, de voorgelegde stukken van verzoekster en de rapporten in het administratief dossier blijkt dat zich veeleer een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië.

In de zaak Tarakhel stelde het EHRM dat de benadering ten aanzien van de situatie van asielzoekers in Italië dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114). De grondige analyse die de gemachtigde uitvoert, toont immers aan dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn. Ook het EHRM stelde meermaals vast dat er ernstige twijfels zijn over de huidige capaciteit van het Italiaanse opvangsysteem zodat niet geheel kan worden uitgesloten dat een groot aantal asielzoekers zonder opvang kan komen te staan of opgevangen zal worden in overvolle faciliteiten, in ongezonde dan wel gewelddadige omstandigheden.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de gemachtigde voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoekster behoort tot een kwetsbare groep (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 118).

3.3.2.5. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, blijkt uit het administratief dossier duidelijk dat de gemachtigde, conform artikel 5 van de Dublin III-verordening een persoonlijk onderhoud met verzoekster heeft gevoerd.

In het eerste Dublin-gehoor van 13 mei 2015 werd verzoekster gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij in België een asielaanvraag wil indienen. Verzoekster stelde toen: *“Geen specifieke reden. België was de keuze van de smokkelaar.”*

De gemachtigde merkt dienaangaande op: *“Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene of haar smokkelaar in diens keuze van het land waar zij asiel wil vragen of zou moeten vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of haar smokkelaar kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.”*

Gevraagd naar redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die zich verzetten tegen een Dublin overdracht naar Italië, stelde verzoekster: *“Ja, ik wil mijn asielaanvraag in België behandeld zien. In Italië zeiden de autoriteiten mij vanaf het moment dat ik aankwam in Italië dat ik hun land moest verlaten en elders anders moest gaan om asiel aan te vragen. De Italiaanse autoriteiten behandelde mij niet op een menselijke manier en hierdoor wil ik niet terugkeren naar Italië.”* Op 5 juni 2015 werd verzoekster een tweede maal ondervraagd omtrent deze verklaring en om verduidelijking gevraagd. Verzoekster stelde: *“Ik en nog 10 andere personen werden in een busje gezet en ze brachten ons naar een politiestation. Dar werden mijn vingerafdrukken onder geweld afgenomen door de politie. Er werd een stroomstootwapen gebruikt. Er werd gezegd dat mijn vingerafdrukken omwille van onze veiligheid genomen werden. Daarna werd ik op straat gezet en vertelde politie dat ik zelf moest uitzoeken waar ik heen zou gaan. Ik kreeg geen opvangplaats in Italië.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde deze verklaringen heeft onderzocht en beoordeeld. Wat betreft de stelling van verzoekster dat geweld tegen haar werd gebruikt, stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat haar vingerafdrukken onder geweld werden afgenomen door de politie en dat er een stroomstootwapen gebruikt zou zijn, dient te*

worden opgemerkt dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat de politie met geweld haar vingerafdrukken zou hebben genomen en dat er een stroomstootwapen gebruikt werd. Bovendien heeft betrokkene hier in haar initiële gehoor van 13.05.2015 geen melding van gemaakt heeft, hetgeen men gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker kan verwachten. Zeker indien men tijdens een bijkomend gehoor dergelijke concrete feiten aanhaalt en niet tijdens het initiële gehoor van 13.05.2015. Bovendien maakt betrokkene niet aannemelijk dat als de Italiaanse autoriteiten al gebruik gemaakt zouden hebben van dwang of geweld, dat het door de Italiaanse autoriteiten aangewende en gebruikte geweld zonder meer buitensporig van aard geweest zou zijn of dat de Italiaanse politie op systematische wijze gebruik zou maken van geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn." Verzoekster betwist noch weerlegt deze motieven op concrete wijze. De Raad stelt overigens vast dat een grondige lezing van de rapporten in het administratief dossier en de door verzoekster voorgelegde stukken niet toelaat vast te stellen dat er een praktijk is van politiegeweld in Italië tegen vreemdelingen of asielzoekers.

Wat betreft het betoog dat zij op straat werd gezet en haar plan moest trekken, stelt de gemachtigde: *"Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat ze vervolgens op straat werd gezet en dat ze moest uitzoeken waar ze heen zou gaan en dat ze geen opvangplaats kreeg in Italië, dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat ze in Italië geen asiel heeft aangevraagd. Het blijft de verantwoordelijkheid van betrokkene om kenbaar te maken aan de autoriteiten dat zij het statuut van vluchteling wenst aan te vragen. De verklaring van betrokkene dat zij in Italië geen asiel vroeg, toont echter niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om er asiel aan te vragen. Aangezien betrokkene geen stappen ondernomen heeft om asiel aan te vragen, dient te worden opgemerkt dat men in dergelijk geval niet onder de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, valt en derhalve als niet-asielzoeker geen recht heeft op de opvang die voorzien wordt voor asielzoekers in de vermelde richtlijn waarbij het voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk mag zijn dat men de Italiaanse autoriteiten niet kan betichten van een schending van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) of van de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich in het kader van de Dublin-III-Verordening te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden."*

Uit de voormelde omstandige motieven blijkt geheel niet dat de gemachtigde verzoeksters verklaringen afdeed als een fait-divers of fantasie. Verzoekster verwijst naar een Elena Weekly Legal Update van 27 maart 2015 waaruit blijkt dat asielzoekers enkel worden opgevangen na een formele registratie van hun asielaanvraag, die niet automatisch volgt na het nemen van de vingerafdrukken. De Raad ziet evenwel niet in hoe dit verband houdt met verzoeksters verklaringen en de relevante motieven in de bestreden beslissing. Verzoekster verklaarde immers zelf dat haar vingerafdrukken werden afgenomen maar dat ze geen asielaanvraag heeft ingediend. Het Eurodac verslag van 6 mei 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, bevestigt dat geen asielaanvraag werd ingediend maar dat enkel vingerafdrukken werden afgenomen.

Bijgevolg was er ook geen asielaanvraag formeel te registreren. Dat zij op straat werd gezet, wordt niet betwist, maar de gemachtigde merkt terecht op dat in zoverre verzoekster geen asielaanvraag heeft ingediend – hetgeen verzoekster ook bevestigt in haar verzoekschrift - zij ook geen aanspraak kan maken op de materiële opvangvoorzieningen, zoals voorzien in de Opvangrichtlijn 2003/9/EG. Bovendien moet de samenvattende informatie opgenomen in de voormelde Weekly Legal Update worden gelezen in het geheel van het AIDA rapport. Daaruit blijkt dat asielzoekers in de praktijk inderdaad pas toegang krijgen tot opvang wanneer de asielaanvraag formeel wordt geregistreerd. Daarover kan enige tijd gaan, en wordt in het rapport gesteld dat sommige asielzoekers daardoor genoodzaakt zijn op straat te slapen. Het rapport geeft anderzijds ook toe dat de grootte van dit fenomeen niet is gekend bij gebrek aan data en statistieken, en dat de wachtperiode voor de formalisering van de asielaanvraag verschilt van Questura tot Questura en afhankelijk is van het aantal asielaanvragen (p. 51).

Verzoekster wordt nergens van beschuldigd, de gemachtigde herhaalt enkel wat verzoekster zelf heeft gesteld. Verzoekster stelt dat dit *"heel waarschijnlijk [komt] door een gebrek aan informatie"*. Hiermee toont verzoekster echter niet aan dat zij zich als asielzoekster kenbaar heeft gemaakt aan de Italiaanse

overheden. Met het betoog dat zij de zaken zelf moest uitzoeken en de verwijzing naar de Weekly Legal Update van 27 maart 2015, die enkel betrekking op informatieverschaffing tijdens de asielprocedure, maakt verzoekster verder niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om in Italië asiel aan te vragen en toegang te krijgen tot de asielprocedure. Tenslotte blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster Italië reeds twee dagen na haar aankomst Italië verliet met behulp van een mensensmokkelaar.

Uit dit geheel van deze elementen besluit de Raad dat verzoekster niet duidelijk aangeeft of zij werkelijk een asielaanvraag wilde indienen bij de Italiaanse overheden en dat betwijfeld kan worden of verzoekster wel de intentie had om een asielaanvraag in Italië in te dienen. Dat redenen voorhanden zijn om haar vertrouwen te verliezen in de Italiaanse overheden, kan verzoekster, gezien wat hierboven wordt besproken, dan ook niet hard maken.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand, antwoordde de verzoekster: *“Ja, ik heb last van tandpijn.”* Ook met deze verklaringen werd rekening gehouden zoals blijkt uit de bestreden beslissing waar wordt gewezen op het feit dat geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staakt. Verder merkt de gemachtigde op dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster niet op medische verzorging kan rekenen in Italië indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Tenslotte stelt hij vast dat er verder geen gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat verzoekster zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, *in casu* Italië. Deze concrete motieven worden door verzoekster niet betwist noch weerlegd.

Verzoekster verwijt de gemachtigde geen rekening te houden met het arrest van Tarakhel van het EHRM. Dergelijk betoog faalt daar uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde dit arrest wel in overweging heeft genomen. Lezing van de bestreden beslissing toont aan dat rekening werd gehouden met het gegeven dat verzoekster als meerderjarige vrouwelijke asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist. Daarbij werd grondig onderzocht of verzoekster zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zal worden opgevangen in Italië zoals omschreven in het arrest Tarakhel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland; EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland). De gemachtigde stelt daarover: *“De situatie van betrokkene is als gehuwde vrouw, geboren in 1994 en die geen kinderen heeft en zelfstandig uit Somalië is vertrokken terwijl haar man daar is achtergebleven, niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Zwitserland op ziet. (...) Op basis van de verklaringen van de betrokkene, met name dat en de elementen van het dossier kan er niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Niettegenstaande dat betrokkene als meerderjarige vrouwelijke asielzoeker zonder kinderen beschouwd dient te worden als kwetsbaar, dient te worden opgemerkt dat betrokkene niet beschouwd kan worden als nood hebbende aan specifieke noden of als extreem kwetsbaar, zoals dit wel het geval is voor gezinnen of alleenstaanden met kinderen en kan er uit de beschikbare rapporten niet opgemaakt worden dat men als alleenstaande vrouw zonder kinderen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië wordt overgedragen nadat ze in Italië was aangekomen en Italië verliet zonder er asiel aan te vragen, geen aanspraak kan maken op opvang in het kader van een asielprocedure.”*

Wederom worden deze concrete motieven door verzoekster niet betwist noch weerlegd.

Verzoekster toont, in het licht van wat hierboven werd besproken, heden niet aan dat zij als alleenstaande vrouw zulke specifieke noden heeft dat zij zich in een situatie van extreme kwetsbaarheid bevindt die bijkomende concrete en individuele waarborgen noodzakelijk maken. Wederom weerlegt noch betwist zij de concrete motieven. Gezien de verklaringen van verzoekster en de elementen van het dossier, kon de gemachtigde op goede gronden besluiten dat er *in casu* geen specifieke noden of extreme kwetsbaarheid kunnen worden vastgesteld.

3.3.2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde *in concreto* nagaat wat de situatie is van Dublin-terugkeerders in Italië.

Hij motiveert aangaande de toegang tot de asielprocedure: *“Uit een grondige analyse van deze toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties blijkt niet dat personen die na hun*

aankomst in Italië geen asiel hebben aangevraagd en na hun aankomst in Italië verder trokken naar een andere Lid-Staat, na hun overdracht onder de Dublin-III-Verordening, niet de mogelijkheid zouden hebben om asiel aan te vragen na hun aankomst.” (...) “Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), “The Italian approach to asylum: System and core problems”, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”, Berne and Oslo, May 2011; SFH, “Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden”, Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy”, AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men als alleenstaande vrouw geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, met name het AIDA-rapport van 2015 waaruit blijkt Dublin-terugkeerders die voorheen geen asielaanvraag in Italië hebben ingediend, bij aankomst in Italië een asielaanvraag kunnen indienen volgens de gewone asielprocedure. Dublin-terugkeerders worden bij aankomst op de Italiaanse luchthaven opgewacht door de grenspolitie die hen in het bezit stelt van een uitnodigingsbrief met vermelding van de verantwoordelijke autoriteit waarnaar zij zich moeten begeven (p. 29-30). Verzoekster betwist noch weerlegt dit concrete motief. Verzoekster bekritiseert wel het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de richtlijn 2004/83/EG terwijl deze reeds werd vervangen door richtlijn 2011/95/EU. Hiermee toont verzoekster evenwel niet aan dat zij als Dublin-terugkeerder geen toegang heeft tot de asielprocedure, noch toont verzoekster aan dat er sprake is van systeemfouten in de Italiaanse asielprocedure.

Inzake de opvangsituatie in Italië van Dublin-terugkeerders, motiveert de gemachtigde als volgt: “Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. (...) Uit deze rapporten blijkt evenmin dat zij niet zouden kunnen genieten van opvang zoals bepaald in de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad dd. 27.01.2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor “Dublin-returnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de

Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003 voor de opvang van asielzoekers zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegronde beschouwd worden.”

Verzoekster voert enkel aan dat er tekortkomingen zijn, wegens een tekort aan opvangplaatsen, waarbij zij verwijst naar pagina 53 van het AIDA-rapport. Hiermee weerlegt verzoekster de motieven van de bestreden beslissing niet, die duidelijk doen blijken dat de gemachtigde zich bewust is van tekortkomingen in de opvang in Italië waarbij hij er aan toevoegt dat de Italiaanse overheden hier niet onverschillig tegen staan en trachten deze problematiek het hoofd te bieden. Verder wijst de gemachtigde er duidelijk op dat uit de rapporten blijkt dat specifiek voor Dublin-terugkeerders, zoals verzoekster, met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd. Dit vindt steun in het administratief dossier daar het AIDA-rapport aangeeft dat sinds 2012 specifieke projecten voor Dublin-terugkeerders inzake opvang, informatie en rechtsbijstand werden opgezet met financiering van het Europees Vluchtelingenfonds en dit nabij de luchthavens waar Dublin-terugkeerders aankomen (p. 31), met name zijn er momenteel 11 opvangcentra voor Dublin-terugkeerders, gelokaliseerd in Rome, Milaan, Venetië, Bologna en Bari (p. 55 en 59).

De gemachtigde houdt tevens rekening met het feit dat deze opvangprojecten een tijdelijk karakter kennen, maar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat het tijdelijke karakter verband houdt met het gegeven dat jaarlijks een nieuwe aanvraag voor financiering bij het Europees Vluchtelingenfonds moet worden ingediend (AIDA rapport p. 55 en 59). Er is dus geen sprake van automatische verlenging, maar de gemachtigde voegt daaraan toe dat dit loutere feit niet impliceert dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden.

Verder blijkt ook dat de gemachtigde rekening hield met de recente verhoogde instroom van immigranten waarbij hij verwijst naar het AIDA-verslag van 30 april 2015 en het UNHCR verslag van 6 mei 2015. Hij besluit hieruit dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Verzoekster brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie die door de gemachtigde wordt aangewend met betrekking tot asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals opgenomen in het AIDA rapport van januari 2015, het AIDA verslag van 30 april 2015 en het UNHCR verslag van 6 mei 2015, niet actueel of incorrect zou zijn. Uit een lezing van de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders te lijden hebben onder de verhoogde instroom noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of enigszins aanleiding geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

De Raad leest verder in het AIDA rapport dat eens Dublin-terugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet) (p. 31). In dit kader stipt de gemachtigde aan dat de Italiaanse overheden minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht. Verder wijst de Raad erop dat de huidige raadsman van de verzoekster haar kan informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval er zich toch problemen zouden voordoen.

Verzoekster verwijst verder naar pagina 54 van het AIDA-rapport waar wordt gesteld dat gezien het gebrek aan beschikbare plaatsen en de fragmentatie van het opvangsysteem, het lang kan duren voor er een beschikbare opvangplaats wordt gevonden. Echter wordt hierbij tevens gesteld dat er geen algemene praktijk is zodat het niet mogelijk is om te evalueren hoeveel tijd nodig is om toegang te krijgen tot opvang. Daaraan wordt toegevoegd dat de laatste jaren tijdelijke opvangcentra voor Dublin-terugkeerders zijn opgericht, die tijdelijke opvang voorzien tot het juridische statuut van de Dublin-terugkeerders duidelijk is of indien zij behoren tot een kwetsbare groep totdat een alternatieve opvang is gevonden. Er is dus sprake van een doorschuifstelsel. Verzoekster citeert een paragraaf die afkomstig is uit de Elena Weekly Legal Update van 27 maart 2015 dat een samenvatting is van het AIDA-rapport van januari 2014 waarnaar in de bestreden beslissing eveneens wordt verwezen. Met het citeren van een samenvattende paragraaf toont verzoekster niet dat aan dat zij als Dublin-terugkeerder niet kan beschikken over opvang in Italië. Verzoekster verwijt de gemachtigde dat hij de beschikbare informatie selectief leest, maar zij toont geheel niet concreet aan met welke elementen of inlichtingen uit de beschikbare rapporten geen rekening werd gehouden. In zoverre verzoekster zich afvraagt waarom niet worden verwezen naar twee schorsingsarresten van de Raad van april 2015, merkt de Raad op dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien dient elke zaak individueel beoordeeld te worden en toont verzoekster *in casu* niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. Het gegeven dat er sprake is van een tacit-agreement, doet geen afbreuk aan de hoger vermelde vaststellingen.

3.3.2.7. In tegenstelling tot wat de verzoekster aanvoert in haar verzoekschrift, blijkt uit voornoemde motivering, die bevestiging vindt in de stukken van het administratief dossier, dat de gemachtigde, rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden, wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als asielzoekster en Dublin-terugkeerder, bij haar verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van verzoekster noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoekster stelt dat haar vertrouwen in de Italiaanse overheden weg is. Zij verwijst naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en het daarin vastgelegde samenwerkingsbeginsel, alsook naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Zij herhaalt het betoog dat reeds werd uiteengezet in het middel dat hiervoor werd besproken, in het bijzonder de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Ze meent dat zij opnieuw zal worden blootgesteld aan ernstige schade door systeemfouten en verstoken zal blijven van opvang.

Zoals reeds hoger besproken, heeft verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM, en gelet op de analoge inhoud ervan, artikel 4 van het Handvest *prima facie* niet aangetoond. Verzoekster heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat er afdoende redenen voorhanden waren om haar vertrouwen in de Italiaanse overheden te verliezen.

Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat verzoekster moet aantonen.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldoen is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend vijftien door:

Mevr. M. MAES,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. MAES